

PARAULA I VIDA

Els joves i el seu futur

Fa poc, en un assagista de l'actualitat, vaig llegir aquesta observació: «La generació més ben equipada tecnològicament de tota la història humana és també la generació més afectada, com cap altra, per la sensació d'inseguretat i d'impotència». Ho veiem en l'actual crisi econòmica, que ens fa témer pel nostre futur i pel de les properes generacions.

Parlar de l'avenir equival a parlar sobretot dels joves. Els joves viuen fortament la crisi actual. Els vincles amb la família són decisius per a molts d'ells en aquests temps. Però el gran problema social dels joves és sens dubte la dificultat de trobar feina. Un de cada dos joves que busquen feina no en troba i és a l'atur, que afecta més del 50% d'aquest col·lectiu, una xifra esfeïdora. Per als nostres joves és molt difícil obtenir un crèdit per iniciar una activitat o per adquirir un habitatge i independitzar-se i fundar una família, perquè no poden aportar les garanties que se'ls demanen. I augmenta entre nosaltres l'anomenada generació *ni-ni*, que ni estudien ni treballen, el que en el món anglosaxó s'anomenen els *neet*. Aquesta paraula està formada per les primeres lletres de les paraules en anglès «not in education, employment and training».

El mercat de treball per als joves que hi han pogut entrar és en general molt volàtil i flexible, sovint amb situacions d'una greu precarietat. Alguns d'ells no dubten a emigrar per anar a països on puguin treballar. Això, que és una solució per als qui ho viuen, és sens dubte una pèrdua notable per al país, perquè els que marxen són sovint els que estan més preparats i podrien aportar més a la nostra societat.

Davant d'aquesta realitat tots ens hem de sentir-nos afectats i tots hem de sentir-nos responsables de garantir un futur per als nostres joves. Modestament, m'he esforçat a col·laborar-hi amb la promoció d'un projecte titulat «Joves a l'atur», que porta endavant Càritas Diocesana, amb la col·laboració de l'arxidiòcesi de Barcelona i de diverses institucions ciutadanes, entre les quals em plau remarcar que hi ha els dos principals clubs de futbol de la nostra ciutat. Demano que sorgeixin més iniciatives en aquest sentit, tant per part de les institucions cristianes com de les institucions civils i polítiques, sense oblidar l'aportació decisiva dels empresaris, tant els grans com també els petits i mitjans.

Algú dirà que aquest —com tants d'altres— és un problema polític i que ha tenir una sortida sobretot política. Sense negar l'aportació de la política a la solució, em sembla que tots ens hauríem d'esforçar en no caure en la resignació i posar-nos a fer el que estigui a la nostra mà. El filòsof de cultura jueva Martin Buber —destacat exponent del pensament filosòfic centrat en la relació jo-tu i en la persona— deia que «començar per un mateix és el primer que compta. El punt de suport d'Arquimedes des del qual puc aixecar el món és la transformació de mi mateix».

Sóc conscient que resoldre el problema del futur dels joves és cosa que ens pot semblar tan impossible com aixecar el globus de la terra. Però això no ens ha de portar a la resignació ni a la inacció. El principi de la responsabilitat personal i de la capacitat de cada persona són uns valors irrenunciabls.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

PROJECTE "JOVES A L'ATUR"
PROMOGUT PEL CARDENAL DE BARCELONA
ACOLLIDA + FORMACIÓ + FEINA =
Un futur digne

Més de 4.000 voluntaris de Càritas de les diòcesis catalanes ompliren el Fòrum

El Fòrum de Barcelona va acollir el dissabte 20 d'octubre més de 4.000 voluntaris de les Càrites de les diòcesis catalanes. Sota el lema «Els voluntaris de Càritas, portadors d'esperança», es va celebrar aquesta trobada amb la presència dels bisbes de les diòcesis catalanes. Sobre el lema de la trobada pronuncià una conferència el cardenal Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga, arquebisbe de Tegucigalpa i president de Càritas Internacional. També es van dirigir als participants el cardenal Lluís Martínez Sistach i la presidenta de Càritas Catalunya, Carme Borbonès. La trobada acabà amb una missa a la basílica de la Sagrada Família, presidida pel mateix cardenal Maradiaga. A Catalunya Càritas disposa de 9.400 voluntaris i voluntàries.

GLOSSA

Lloem tots el nom del Senyor

Jesús va parlar al temple quan era petit, va llegir a la sinagoga a l'inici de la seva vida pública, va posar la innocència dels nens com a model per arribar al Regne i ens va convidar a tots a compartir el pa i el vi, el cos i la sang de Crist, fent el seu memorial. A tots, petits i grans. Així ho fan aquest dia en una missa familiar, preparada per un equip de pares: van arribant els músics —infants i adolescents— i disposen els instruments. Els coordinadors han preparat un full amb les responsabilitats a assumir: director de cants, lectors, animadors dels grups que comenten les lectures, acompanyants adults mentre són al voltant de l'altar, encarregats de fer el cartell amb el lema del dia, pares que preparen les pregàries que els corresponen, encarregats de la projecció amb la lletra de les cançons... Una breu introducció centra el tema de les lectures del diumenge a partir de la invitació de Jesús a estimar servint els altres, i situa tots els qui col·laboren en el desenvolupament de la celebració.

Arriben les famílies, pares i fills. Tot és a punt. Un toc solemne de campanes avisa els assistents des de la megafonia. Es fa el silenci i s'enceta el cant d'entrada. El prevere que presideix ocupa el seu lloc. La missa familiar ha començat i es desenvolupa segons les previsions. Abans de

començar la lectura de la Paraula, els infants i adolescents es distribueixen en grups en dependències annexes. Escolten les lectures i l'explicació que els fan els pares que els acompanyen i després preparen unes pregàries senzilles.

Retornats a la nau principal, les formulen en el moment de la pregària dels fidels. Es van alternant els diversos grups: «Senyor! Els de secundària, que tenim molta energia i moltes inquietuds, ens volem comprometre a servir-te millor tenint disponibilitat per als altres, fent amics, posant pau, sent més amables i generosos, ajudant els necessitats, sent pacients, posant-nos al lloc dels altres, sent comprensius...» Els del darrer cicle de primària: «Ajudar a casa, fer els deures aprenent amb il·lusió, fer les coses sense necessitat que ens ho diguin els pares, aprendre que manar és, també, ajudar...» Els de segon cicle: «Compartir els jocs amb tots els nostres companys...» Els més petits: «Pregar, estimar, respectar, menjar el que ens costa, fer cas als pares...» Tots acaben amb un sonor: «Jesús, ajuda'ns!» La celebració continua, els infants i adolescents envolten l'altar... «Lloeu el Senyor, infants i vells, joves i noies. Que tots lloïn el nom del Senyor» (Sl 148,7.12-13).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY DE LA FE

La missió essencial de l'Església és parlar de Déu

«La missió de l'Església, com la de Crist, és, essencialment, la de parlar de Déu, fer memòria de la seva sobirania, recordar a tothom, especialment a aquells cristians que han perdut la seva identitat, el dret de Déu sobre tot allò que li pertany, és a dir, la nostra vida.»

(Benet XVI, Homilia en la missa de clausura del I Congrés Internacional de Nous Evangelitzadors, Roma 16/10/2011)

DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps, el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble, hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure». Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa». Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam». Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país.»

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Jesús i l'òbol de la viuda. Mosaic de Sant Apol·linar (s. vi), Ravenna (Itàlia)

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

▶ Evangeli segons sant Marc (Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent, deia: «No us fieu dels mestres de la Lleï. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament.» Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molt rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, el profeta Elías se puso en camino hacia Sarepta, y, al llegar a la puerta de la ciudad, encontró allí una viuda que recogía leña. La llamó y le dijo: «Por favor, tráeme un poco de agua en un jarro para que beba». Mientras iba a buscarla, le gritó: «Por favor, tráeme también en la mano un trozo de pan». Respondió ella: «Te juro por el Señor, tu Dios, que no tengo ni pan; me queda sólo un puñado de harina en el cántaro y un poco de aceite en la alcuza. Ya ves que estaba recogiendo un poco de leña. Voy a hacer un pan para mí y para mi hijo; nos lo comeremos y luego moriremos». Respondió Elías: «No temas. Anda, prepáralo como has dicho, pero primero hazme a mí un panecillo y tráemelo; para ti y para tu hijo lo harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor envíe la lluvia sobre la tierra"». Ella se fue, hizo lo que le había dicho Elías, y comieron él, ella y su hijo. Ni la orza de harina se vació, ni la alcuza de aceite se agotó, como lo había dicho el Señor por medio de Elías.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 9,24-28)

Cristo ha entrado no en un santuario construido por hombres —imagen del auténtico—, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces —como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena; si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde el principio del mundo—. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de la historia, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez. Y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ha ofrecido una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, a los que lo esperan, para salvarlos.

▶ Evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, entre lo que enseñaba Jesús a la gente, dijo: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en la plaza, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas, con pretexto de largos rezos. Estos recibirán una sentencia más rigurosa.» Estando Jesús sentado enfrente del arca de las ofrendas, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban en cantidad; se acercó una viuda pobre y echó dos reales. Llamando a los discípulos, les dijo: «Os aseguro que esa pobre viuda ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»

COMENTARI

Donar i donar la vida

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 4a setmana): Tt 1,1-9 / Sl 23 / Lc 17,1-6 ■ **dimarts:** Tt 2,1-8.11-14 / Sl 36 / Lc 17,7-10 ■ **dimecres:** Tt 3,1-7 / Sl 22 / Lc 17,11-19 ■ **dijous:** Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25 ■ **divendres:** 2Jn 4-9 / Sl 118 / Lc 17,26-37 □ **dissabte:** 3Jn 5-8 / Sl 111 / Lc 19,41-44 ■ **diumenge** vinent, XXXIII de durant l'any (□ Barcelona) (litúrgia de les hores: 1a setmana): Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32.

El fragment d'avui clou l'activitat de Jesús a Jerusalem els darrers dies abans de la passió. Després d'aquest episodi entrem en el discurs de Jesús sobre els darrers temps (Mc 13,1-37) i en el relat de la passió i la mort de Jesús (Mc 14,1-16,8). El text que hem llegit consta de dos fragments diversos, probablement enllaçats pel fet que el primer es tanca amb l'esment de les viudes i el segon és precisament sobre una viuda pobre. El tema de fons és, tanmateix, la hipocresia o la religiositat basada en el compliment de lleis i normes que tenen una manifestació externa.

La primera part és una invectiva contra els teòlegs jueus. No deixa de ser sorprenent que les dures paraules de

Jesús, que en Mateu i Lluc s'adrecen també contra els fariseus, aquí se centren en els escribes. És sorprenent perquè molt poc abans (12,34) tenim la gran lloança de Jesús que llegim el diumenge passat adreçada precisament a un escriba: «No ets lluny del Regne de Déu.»

La invectiva d'avui té com a objecte una religiositat que privilegia les aparències: «els vestits», «ser objecte de salutacions públiques», «ocupar els primers llocs a la sinagoga i a taula», «abusar de la indefensió de les viudes» i «portar llargs i ostentosos filacteris». L'ensenyament de Jesús és que la fe veritable no està en l'aparença sinó en el cor. És el missatge que presideix l'opció de Jesús per l'autenticitat i la interioritat. Una

opció que Jesús va fer al començament de la seva actuació i de la seva proclamació del Regne. És el missatge dels profetes clàssics d'Israel del segle vuitè abans de l'era cristiana. El moll de l'os de la inspiració de la vida de Jesús.

Amb aquest missatge enllaça també l'episodi de la viuda pobre. El que val no és tant donar o donar molt. El que en realitat demana l'opció de Jesús és donar-se. En aquest sentit l'escena de la viuda que dóna del que ha menester per viure és un magnífic preludi de la passió. Jesús, efectivament, va donar la vida perquè tothom pugui tenir vida a desdir (Jn 10,10). La dinàmica és exactament la mateixa (Mc 10,45).

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

46. Presència de les dones deixebles

L'Evangelí de Lluc posa una especial atenció en les dones i en allò que diu Jesús sobre les dones. També Marc recull les paraules de Jesús sobre la viuda pobra (cf. Evangelí d'avui).

Pot ser interessant esmentar aquí un altre text que també es propi de Lluc (8,1-3). Conta en aquest text que Jesús anava predicant amb els dotze i que també hi havia dones que l'acompanyaven. Dóna el nom de tres i afegeix: «I moltes altres que el proveïen amb els seus béns.»

Es fa una diferència clara entre aquestes dues formes de ser deixebles de Jesús, entre els dotze i aquestes dones que el seguien: els encàrrecs a uns i altres són molt diferents. Lluc diu ben clar el que els altres evangelistes només insinuen: «moltes» dones formaven part del cercle més íntim de la comunitat de creients, i aquest anar amb Jesús era part essencial de la fe, com més tard es mostra de forma impressionant sota la creu i en la resurrecció.

Potser sigui ara oportú fer notar algunes particularitats de l'evangelista Lluc. Així com ell posa una atenció especial en la importància de les dones, també és ell l'evangelista dels pobres: en ell es dona manifestament una «opció prioritària pels pobres». També es mostra particularment comprensiu davant els jueus.

I ja hem vist diverses vegades que Lluc és l'evangelista que presenta la pregària de Jesús com a font de la seva predicació i de les seves obres. Tot el que fa i diu Jesús surt de la seva unió especial amb el Pare, del diàleg entre Pare i Fill.

Si estem convençuts que les Sagrades Escripcures foren *inspirades* per l'Esperit Sant, també ho devem estar que aquests aspectes especials de la tradició lucana ens han conservat aspectes essencials de la figura original de Jesús.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*,
1a part, Ed. Claret)

Seguir el Evangelio da felicidad

El abad Atanasio, padre del desierto, tenía un libro de fino pergamino. Contenía el Antiguo y el Nuevo Testamento. Valía 18 céntimos. Un hermano que pasó, lo cogió y se lo llevó. Atanasio no dijo ni hizo nada. Temió que al robo añadiese el perjurio. El hermano fue a vender el libro. Pidió por él 15 céntimos. El comerciante dijo:

—«Déjame el libro. Averiguaré si vale lo que pides.»

El comerciante llevó el libro al abad Atanasio y le dijo:

—«Padre, mira el libro y dime si vale quince céntimos.»

—«Sí, es un buen libro. Pienso que vale más», respondió Atanasio.

El día convenido, el comerciante dijo al hermano:

—«Aquí está tu dinero. Se lo enseñé al abad Atanasio y me dijo que podía pagar lo que pides.»

El hermano preguntó: —«¿No te dijo nada más?»

El comprador respondió: —«No.»

De pronto el hermano dijo: —«He cambiado de idea y no quiero vender el libro.»

Y a toda prisa se fue a ver al abad Atanasio y con lágrimas en los ojos le devolvió el libro. Pero el abad no quería aceptarlo y le decía:

—«Vete en paz, hermano. Te lo regalo.»

Pero el hermano repetía: —«Si no lo coges, nunca más tendré paz.»

Ambos renunciaron a las ansias de posesión. Después de esto, el hermano permaneció junto al abad Atanasio el resto de sus días. Seguir el Evangelio trae felicidad.

J. M. Alimbau

SANTORAL

11. ✠ Diumenge XXXII de durant l'any. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. Dilluns. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. Dimarts. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. Dimecres. Sant Serapi, primer mr. mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. Dijous. St. Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. Divendres. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. Dissabte. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

ENTREVISTA

JOAN-CARLES ELVIRA

Proposta monàstica

El cap de setmana del 23 al 25 de novembre, la comunitat de monjos de Montserrat ofereix la possibilitat de conèixer la vida monàstica a homes entre 18 i 35 anys amb inquietuds espirituals.

Durant aquests dies s'ofereix «un marc on descobrir la importància de la interioritat en el camí de la fe», apunta el P. Joan-Carles Elvira, OSB, coorganitzador del «Cap de setmana monàstic». Aquesta activitat tindrà continuïtat durant el curs amb temes monogràfics. En la primera edició «es presentaran els grans eixos de la vida monàstica». Els assistents s'allotjaran a l'hostatgeria del monestir i compartiran els àpats amb la comunitat benedictina de Montserrat. Informació: 938 777 765 / montserrat.osb@gmail.com.

Per què atrau la vida monàstica en la societat actual?

En realitat, la vida monàstica és una gran desconeguda. Diria que el que atrau és la intuïció d'una experiència espiritual. Un monestir s'associa a un lloc de recolliment, de silenci, quelcom alternatiu a la societat d'avui. Això pot atreure algunes persones, fins i tot joves. Acollir i acompanyar aquesta recerca és una de les tasques més importants dels monestirs en l'actualitat. Amb tot, cal facilitar el primer contacte. Aquesta és una de les raons de ser del cap de setmana monàstic que proposem.

Com definiria la vida monàstica benedictina?

És una forma de vida cristiana centrada en una recerca de Déu i de l'Evangelí viscuda en comunitat. L'experiència de la pregària, l'acolliment dels pelegrins, la vida fraterna són condició necessària per a la verificació d'un trobament personal amb el Crist per part del monjo. Aquest trobament transforma radicalment la vida d'una persona.

Què es trobaran els participants en aquesta edició?

La possibilitat de participar en el ritme de la comunitat de monjos. Això facilita un seguit d'experiències que després són comentades en grup, amb la supervisió d'un monjo. D'aquesta manera, els eixos fonamentals de la vida monàstica —vida fraterna, acolliment, silenci, pregària comunitària, lectura de la Bíblia— són descoberts de manera teòrica i pràctica. S'obre així un camí d'aprofundiment en caps de setmana posteriors.

Òscar Bardaji i Martín

EVANGELIZAR

La novedad del primer anuncio

La *novedad* del primer anuncio, comparado con otras acciones pastorales al servicio de la Palabra como son la catequesis, la formación permanente y por supuesto la teología, consiste en su carácter *preformativo*: el

primer anuncio como palabra que en sí misma empuja a la *acción-decisión*, que mueve al destinatario hacia Jesucristo.

El primer anuncio no es una primera información aséptica sobre Jesucristo, ni una primera catequesis positiva sobre Jesús de Nazaret, ni una argumentación filosófico-teológica sobre la razonabilidad de la fe en él. El primer anuncio es simplemente —difícil y arriesgada simplicidad— una llamada, una propuesta, una invitación personal a realizar un acto de aproximación, de confianza y de adhesión existencial a Jesucristo.

Hay que reconocer que la mayoría de pastores, catequistas y laicos cristianos no estamos acostumbrados a hablar en este registro. Preferimos descansar sobre una argumentación *objetiva*, procedente de la teología fundamental o de la catequesis garantizada por la Iglesia. En realidad, en la práctica real del primer anuncio el sujeto agente sólo cuenta con su fe personal, su testimonio y, eso sí, con la fuerza de la Palabra en una faceta muy poderosa: el anuncio del Evangelio nuclear o *kerigma* (que significa *proclamación, mensaje*).

Por consiguiente, hablar de primer anuncio supone volver a retomar la manera y el contenido básico de cómo empezó todo y de cómo se ha ido extendiendo y comunicando el cristianismo en sus mejores y más creativos momentos a lo largo de la historia. Por eso se habla de *primer anuncio* como nuevo nombre del *kerigma* anunciado por Pedro y Pablo, tal como queda recogido en los textos del Nuevo Testamento. La llamada *nueva evangelización* no es en modo alguno proponer un Evangelio nuevo, sino volver a la experiencia original y proponer la fe de los apóstoles con renovado ardor y unos métodos que nos demandan los hombres y las mujeres de hoy.

Xavier Morlans

(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Pastoral de la Salut. Trobada monogràfica sobre «Joves que acompanyen malalts». Dia 15 de novembre (18-19.30 h), al Centre d'Estudis Pastoral (c/ Rivadeneyra 6, 3a), amb Mn. Bruno Bérchez, delegat de Pastoral de Joventut, que donarà pistes per implicar els joves. Preu: 3 euros.

Actualitat cultural i religiosa del mes. A càrrec de Mireia Prats, periodista de TV3 i professora de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna-URL. Dilluns 19 nov. (19 h), a l'auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r).

Cristo Rey de Misericordia. VI Encuentro nacional de la Divina Misericordia, en la basílica de la Sagrada Família. Sàbado 24 de novembre, 15 h viacrucis en la plaza; 17 h, missa solemne presidida per el arzobispe de Barcelona, cardenal Lluís Martínez Sistach. Se precisa invitación. Información y reservas: t. 934 261 622 y 932 463 316. De 22 a 24 h adoración eucarística en la piquia. de Sta. María de Gracia (c/ Gran de Gràcia, 5).

Què creiem els cristians? Parlem-ne tot llegint el YouCat. Promogut pel Moviment dels Focolars en col·laboració amb el CEP. Quatre sessions (18.45-20.45 h), de novembre 2012 a maig 2013, el segon dilluns de cada dos mesos (dies 12/11; 14/1; 11/3 i 13/5). Serà un espai dialògic per a joves (entre 16 i 30 anys) amb l'acompanyament de Mn. Cinto Busquet, doctor en teologia fonamental. Per participar-hi cal proveir-se del YouCat (Youth Catechism) per a conèixer i viure la fe de l'Església (en català editat per Claret). Informació: c/ Rivadeneyra 6, 3r, t. 933 174 858, c/e: espaidialogic@focolars.org.

«Conèixer la història del segle xx per comprendre el segle XXI». Dijous 15 de novembre (19-20.45 h), «La nova geopolítica a partir de 1945», a càrrec d'Antoni Segura, de la UB. A la Facultat de Geografia i Història de la UB (c/ Montalegre, 6), organitzat per la Fundació Joan Maragall. Informació: t. 934 880 888, www.fundaciojoanmaragall.org.

Asociación de Adoradoras (c/ Mallorca, 234). Jueves 15 de noviembre (todos los terceros jueves de mes), oración ante el Santísimo (12 h) y eucaristía (12.30 h).

Església de Sant Gaietà - P. Teatins (Consell de Cent 293 - E. Granados 6). Concerts de novembre: *Diumenge 11* (18 h), concert solidari a favor de joves a l'atur de Càritas. Coral Maria Ward. Dir. Manel Zurita. Repertori: Douglas, Morricone, Clapton, Mendelssohn, Serrat, Millet. *Dijous 22* (20.30 h), concert solidari a favor dels Menjadors Infants de Cali. Coral Capella Francesa de

IX Mostra de Cinema Espiritual de Barcelona

Del 10 al 20 de novembre té lloc aquesta mostra que es va iniciar el dissabte passat amb la projecció de *Cristiada*, de Dean Wright. Aquesta pel·lícula, presentada per Josep M. Caparrós, es projecta al Cinema Salesians (c/ Rocafort, 42, Barcelona).

El programa a partir de demà és aquest:
—Dilluns 12 de novembre. A l'Auditori Blanquerna (19 h), *Moscati, el médico de los pobres*, de Giacomo Campiotti. Presentació: Dr. Paulino Castells.

—Dimarts 13 de nov. A l'Auditori Blanquerna (19 h), *El festín de Babette*, de Gabriel Axel. Presentació: Claustra Solé.

—Dimecres 14 de nov. Auditori Blanquerna (19 h), commemoració del 50è aniversari del Concili Vaticà II. Projecció d'un documental.

Presentació: Claudia de Giovanni, directora de la Filmoteca Vaticana. Presideix: Cardenal Martínez Sistach.

—Dijous 15 de nov. A la Filmoteca de Catalunya (20 h), *El molino y la cruz*, de Lech Majewski. Presentació: Dr. Jaume Aymar (Fac. Filosofia-URL).

—Divendres 16 de nov. A la Filmoteca de Catalunya (19.30 h), *El pueblo de cartón*, de Ermanno Olmi. Presentació: Mn. Peio Sánchez. Presentació del número de *Questions de Vida Cristiana* sobre cinema espiritual.

—Dissabte 17 de nov. A la Filmoteca de Catalunya (19.30 h), *Robot & Frank*, de Jake Schreier. Presentació: Maria del Mar Galcerán (URL).

—Diumenge 18 de nov. A la Filmoteca de Catalunya (19 h), *Grandes esperanzas*, de Mike Newell. Presentació: Carles Torner, escriptor.

—Dilluns 19 de nov. A l'Auditori Blanquerna (19 h), *El manzano azul*, de Olegario Barrera. Presentació: Montserrat Esteve. Presentació del curtmetratge *Tran laus*, de Tania Safi, premi Plural + SIGNIS 2012.

—Dimarts 20 de nov. A l'Auditori Blanquerna (19 h), *Clara de Asís y Pedralbes. El anclaje urbano en la eternidad*, de Francesc Grané. Presentació: Antoni Puigverd i Ester Romero.

Hi ha uns passis reservats als membres dels Amics del Cinema Espiritual, amb abonament reduït a totes les sessions. Més informació: www.semanacineespiritual.org.

Barcelona i Cor de Cambra Aula. Dir. Cecilia Velázquez. Repertori: Mozart, Vivaldi. Informació: t. 617 572 889.

EXERCICIS I RECESSOS

Descobrir la vida monàstica a Montserrat.

La comunitat benedictina vol oferir periòdicament la possibilitat de donar a conèixer la vida monàstica a través de caps de setmana temàtics durant el curs acadèmic. El primer tindrà lloc del 23 al 25 de novembre i està adreçat a homes entre 18 i 35 anys amb inquietuds espirituals, que tenen la possibilitat de descobrir, des de dins, la vida monàstica que es viu a Montserrat. Informació: t. 938 777 765 (P. Joan-Carles Elvira o G. Bernat Juliol), a/e: montserrat.osb@gmail.com. Places limitades.

Casa Betània (c/ Bonavista 37 - Cornellà de Llobregat). Recés espiritual dirigit per Mn. Francesc Prieto, diumenge 18 de novembre (10-18 h). T. 933 751 102.

Fraternitat Santa Maria de la Resurrecció. Per a dones que han estat vídues prematurament. Recés els dies 17 i 18 nov. Hostatgeria Monges Benedictines (c/ Dolors Montserdà, 32). Per a més informació: t. 933 397 151.

BREUS

IV Premi Civilitas. La Delegació de Pastoral Universitària convoca la IV edició del Premi Civilitas destinat a estudiants d'ESO i batxillerat, que vol descobrir que el pensament i la cultura cristiana no són aliens a totes les matèries del currículum acadèmic. En la 3a edició es van atorgar dos accessits en la categoria de batxillerat; un a Miriam Voz Osés, de l'escola Maristes de Girona, pel treball de recerca titulat *JMJ Madrid 2011: un esdeveniment mundial a casa nostra*; i un altre accessit a Laura Toledo Monfort, de l'escola Joan Pelegrí, pel treball de recerca titulat *Germà Roger, de cartes a e-mails. Història de la Comunitat de Taizé*.

Processó de torxes recordant el Vaticà II. La nit del dijous 11 d'octubre Benet XVI va

sortir a la finestra del seu estudi per saludar els nombrosos participants, més de 40.000 persones, a la processó amb torxes organitzada amb motiu de l'obertura de l'Any de la Fe i del 50è aniversari del Vaticà II. Benet XVI va recordar quan *el Papa bo*, «el beat Joan XXIII, va pronunciar paraules inoblidables, plenes de poesia i bondat, que sortien del cor».

PUBLICACIONS

Les pregàries eucarístiques. El CPL de Barcelona, dins de la col·lecció «Celebrar» publica aquest petit volum de 100 pàgines, preparat per Jaume Fontbona i Josep Lligadas, que és una eina molt útil per conèixer la pregària eucarística i pregar amb ella. A més de les quatre pregàries que s'utilitzen més habitualment en la missa, també inclou les dues anomenades *de reconciliació*, les quatre de les misses «per motius diversos» i les tres per a les misses amb infants. Cada pregària porta una breu introducció explicativa.

El Dr. Tarrés i la contemplació de la natura.

Records i notícies és un full de quatre pàgines que publica la Comissió Procanonització del beat Dr. Pere Tarrés. El vicepostulador de la causa de canonització és Mn. Francesc Raventós. El número 112, del setembre de 2012, inclou un article que plaurà molt als devots d'aquest sant de casa nostra: «El beat Pere Tarrés era un contemplatiu». Parla de l'amor de Tarrés a la natura, en ocasió de l'acte celebrat al santuari de Núria aquest estiu. Adreça del full: c/ Joan Güell 200, 08028 Barcelona.

Beat Dr. PERE TARRÉS I CLARET (1872-1941)

NOMENAMENT

Nou arquitecte coordinador de la Sagrada Família. Jordi Faulí i Oller (Barcelona, 1959) ha estat nomenat pel Patronat de la Junta Constructora arquitecte coordinador i director de les obres de la basílica de la Sagrada Família. L'arquitecte Jordi Bonet i Armengol, fins ara coordinador i director de les obres, continuarà treballant en el temple com a arquitecte emèrit i assessor del Patronat.

PALABRA Y VIDA

Los jóvenes y su futuro

Recientemente, en un ensayo sobre la actualidad, leí esta observación: «La generación más bien equipada tecnológicamente de toda la historia humana es también la generación más afectada, como ninguna otra, por la sensación de inseguridad y de impotencia». Lo podemos ver en la actual crisis económica, que nos hace temer por nuestro futuro y por el de las próximas generaciones.

Hablar del futuro equivale a hablar sobre todo de los jóvenes. Los jóvenes viven intensamente la crisis actual. Los vínculos con la familia son decisivos para muchos de ellos en estos tiempos. Pero el gran problema de los jóvenes es sin duda la dificultad de encontrar trabajo. Uno de cada dos jóvenes que buscan trabajo no lo encuentra y está en paro, situación que afecta a más del 50% de este colectivo, una cifra aterradora. Para nuestros jóvenes es muy difícil obtener un crédito para iniciar una actividad o para adquirir una vivienda e independizarse y fundar una familia, porque no pueden aportar las garantías que se les piden. Y aumenta entre nosotros la llamada generación *ni-ni*, que ni estudian ni trabajan, a los que en el mundo anglosajón se les llama los *neet*. Esta palabra está formada por las tres primeras letras de las pa-

labras en inglés «no en educación, ocupación y formación profesional» (en inglés: «not in education, employment and training»).

El mercado de trabajo para los jóvenes que han podido entrar es en general muy volátil y flexible, a menudo con situaciones de una grave precariedad. Algunos de ellos no dudan en emigrar a países donde puedan trabajar. Esto, que es una solución para quienes lo viven, es sin duda una notable pérdida para el país, porque los que se marchan son con frecuencia los que están más preparados y podrían hacer una mayor aportación a nuestra sociedad.

Ante esta realidad todos hemos de sentirnos afectados y todos somos responsables de garantizar un futuro para nuestros jóvenes. Modestamente, he procurado colaborar en la promoción de un proyecto titulado «Jóvenes en paro», que gestiona Cáritas Diocesana, con la colaboración de la archidiócesis de Barcelona y de diversas instituciones ciudadanas, entre las cuales deseo subrayar que están los dos principales clubes de fútbol de nuestra ciudad. Pido que surjan más iniciativas en este sentido, tanto por parte de las instituciones cristianas como de las instituciones civiles y políticas, sin olvidar la apor-

tación decisiva de los empresarios, tanto de los mayores como también de los pequeños y medianos.

Algunos pensarán que este —como tantos otros— es un problema político y que ha de tener una salida sobre todo política. Sin negar la aportación de la política a la solución, creo que todos nos tendríamos que esforzar para no caer en la resignación y ponernos a hacer aquello que está en nuestra mano. El filósofo de cultura judía Martin Buber —destacado exponente del pensamiento filosófico centrado en la relación yo-tu y en la persona— decía que «comenzar por uno mismo es lo primero que cuenta. El punto de apoyo de Arquímedes desde el cual puedo levantar el mundo es la transformación de mí mismo».

Soy consciente de que resolver el problema del futuro de los jóvenes es algo que nos puede parecer tan imposible como levantar el globo terráqueo. Pero esto no nos ha de llevar a la resignación y la inacción. El principio de la responsabilidad personal y de la capacidad de cada persona son unos valores irrenunciables.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arzobispo de Barcelona